

Войниците много бързо усвоиха учението. На единъ голѣмъ празникъ новитѣ и млади войници бѣха изведени въ София за прегледъ и шествие. Цѣлиятъ градъ и народътъ отъ околнитѣ села, стари и млади, се струпаха да гледатъ „българската войска“, която върви въ крачка весело, бодро, мъжествено и съ засмѣнъ погледъ. Чужденцитѣ се почудиха, какъ тѣй, за толкова късо време да се пригответи толкова добра войска. Князь Александъръ, доволенъ и засмѣнъ, поздрави войниците. Следъ това князътъ съ своята гвардия така прелетѣ презъ града, че догде хората се затекатъ да го видятъ, той се озова чакъ при Княжево. Народътъ бѣ напълно захласнатъ да гледа войниците, а най-вече високия конникъ — княза, който сякашъ летѣше предъ конницата си. Дълго време граждани и селяни приказваха и се чудѣха на княза-яздачъ, на гвардейцитѣ и славнитѣ пехотинци.

Въ Румелия, както казахме по-рано, чужденцитѣ не позволиха да се събере и обучи голѣма и силна редовна войска. Милицията бѣше слаба и едвамъ достатъчна да потуши нѣкой вътрешенъ бунтъ или да се разправи съ нѣкои силни разбойници, каквито върлуваха тогава изъ горитѣ.

Страхове и несигурность

Липсата на здрава и силна войска въ Румелия накарала народа да се страхува. Появиха се тукъ-тамъ бунтовници турци и башибозуци, които не бѣха доволни отъ освобождението на българитѣ и заплашваха мирното население. Нѣкой пускаха слухове, че щѣли да дойдатъ турски войски отъ Цариградъ и Одринъ, та отново да завладѣятъ Румелия, да измѣстятъ българския управникъ, българскитѣ министри и чиновници. По Стара-планина щѣли да се наредятъ турски войски и заематъ тѣ границата. Така Източна Румелия щѣла да стане отново турски вилаетъ.